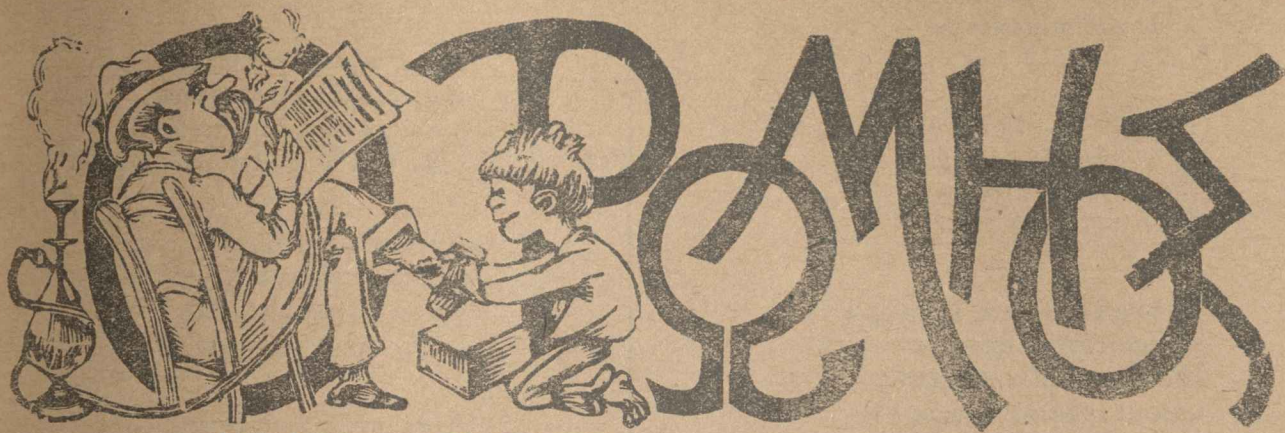

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ὀκτώδρη πέμπτη καὶ εἰκοστή,
νίκης ἡμέρα ξακουστή.

Ποῦντος χίλια καὶ ἑνδεκα καὶ τρακὸς ἀκόμη,
καὶ στὸν Αἷμον ἄρχισαν τοῦ πολέμου βρόμοι.

**Πόλεμος καὶ τῆς φεσοῦς
μὲ τοὺς τρεῖς τοὺς κολοσοὺς.**

Μεσ' στὴν Σταμπούλ ἐγίνηκε μεγάλο πανηγύρι,
νέα παρατρεχάματα καὶ πάλι τοῦ Βεζύρη.
Νέος τφόντι θρίαμβος τοῦ κράτους τῆς εὐκλείας,
ὅπου φεγγοβολεῖ,
πάσι τρεχάτος ὁ Χαλὴλ στὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας
καὶ τέτοια τοῦ μιλεῖ.

Ἀλήθεια πῶς οἱ Γερμανοί, ποῦ γιναν τυραννίσκοι,
ἐπῆραν τὴν Ἀρμάδα μας ἀμέτη μωαμέτη
καὶ ἐπῆγαν στὴν Ὀδησσὸ καὶ στὴν Νοβορωσίσκη
καὶ ἀναψαν μέσα μας γιγακὶν καὶ δυνατὸ σεκλέτι;

Ἀλήθεια πῶς θὰ βάλουνε καὶ πάλι σὲ μπελᾶ
καθένα Τουρκαλᾶ;

Ἀλήθεια πῶς βομβάρδισαν τὰ Ρούσσινα τὰ μέρη
χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτα στοὺς ἄλλους καὶ σ' ἐμένα,
καὶ μοναχὰ μὲ τὸν Εὐμέρ, τὸν πρῶτο Σερασκέρη,
γιὰ τοῦτον τὸν βομβαρδισμό τάχαν συμφωνημένα;

Ἀλήθεια νᾶναι τάχατε τὸ ξαφνικὸ μαντάτο;
τί διάβολο τοὺς κάπνισε; ποῦ διᾶλεξαν τὴν ὥρα;
ἀλήθεια πῶς ἐδούλιαξαν καὶ ἐπῆγαν στὸν πάτο
καὶ τορπιλλοθέτιδες μαζί μ' ἀνθρακοφόρα;

Γιὰ τῆς καινούριας συμφορᾶς ἐκόντεψα νὰ πάθω,
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ ἔρχομαι ἐδῶ νὰ μάθω,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πληροφορήσης,
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης.

Πές μου, τζάνουμ Πρεσβευτά,
ἀληθεύουν ὅλ' αὐτά.
ἢ μὴν εἶναι χωράτά;

Τίποτα δὲν ξέρ' ἡ Πύλη,
καὶ ὅλοι τῆς Ἀντάντ οἱ φίλοι
ἐξηγήσεις θὰ ζητήσουν
πῶς χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσουν
ἐπῆραν τὴν Ἀρμάδα ξένοι καὶ ἔγια μόλα καὶ ἔγια λέσα
τὴν ἐπῆγαν στὴν Ὀδέσσα;

Τι συμβαίνει, τζάνουμ Πρέσβυ, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω,
ἀλλὰ καὶ κανεὶς Πασσᾶς
καὶ ἀξιότιμος φεσᾶς
δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ κάδο.

Ρίχνω κατὰ γῆς καλέμια
καὶ ἀπὸ Βεζυράτα βγαίνω
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πεγαίνω.

Ἐρωτῶ καὶ σὲ χαρέμια
μήπως ἔμαθαν τί τρέχει,
μὰ γιὰ τοῦτα πέρα βρέχει.

Τι νὰ πῶ καὶ τί νὰ κάνω!
ἐρωτῶ καὶ τὸν Σουλτάνο,
καὶ αὐτὸς εἶναι σ' ἀπορία
καὶ ζητεῖ πληροφορία.

Γιὰ τὰ νέα τὰ χαμπάρια
πληροφόρησέ με σὺ...
ὅλα μας μαλλιά κουβάρια
καὶ καρποὺς σαλατασί.

Δέξου με μέσ' στὸν ὄντα,
φώναξέ μου γκέλ μπουρντά,
κι' ἄς καθίσουμε κοντά.

Βάλε με σὰν μουσαφίρη
νὰ καθίσω' στὸ μεντέρι...
ἐξηγήσου' στὸν Βεζύρη,
ἐπὶ τίποτα δὲν ξέρει.

Μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τώρα
νέα μᾶς εὐρήκε μπόρα.
Πῶς τοὺς Γερμανοὺς μισῶ,
φέρε μου ρακί κι' οὐίσκυ,
ἴπές μου γιὰ τὴν Ὁδησσὸ
καὶ γιὰ τὴν Νοβορωσίσκη.

Τῆς βομβάρδισαν ἀλήθεια,
ἢ μὴ εἶναι παραμύθια
τῆς δικῆς μας Χαλιμάς;

Κι' ἂν συνέβη τέτοιο λάθος,
μὴν κρατῆς μαζί μου πάθος,
μὴ θυμώσετε μ' ἐμᾶς.

Κι' ἂν τοῦ δοξαστοῦ μας Στόλου
ἀληθεύῃ τὸ μαντάτο,
καὶ γι' αὐτὸ δὲν φταίει διόλου
τῆς Τουρκιάς τὸ Καλιφάτο.

Ἐστὴν Ἀντάντ πῶς θὰ φανῇ
τέτοιο κόλπο, Πρεσβευτά;
ἄχ! ἐκεῖν' οἱ Γερμανοὶ
μᾶς τὰ φτερίζουν ὅλ' αὐτά.

Ἀχ! ἐκεῖν' ἡ Γερμανία
μᾶς λατρεῖ με μανία
καὶ με δυνατό σεδντά.

Καὶ μονάχη τῆς ἐκεῖνη
τὴν Ἀρμάδα διευθύνει
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ βροντᾷ.

Ἀχ! ἐκεῖν' οἱ τρομεροὶ τῆς φωτιάς θωρακοφόροι
θέλουν τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ μᾶς βάλουν με τὸ ζόρι
τοῦ πολέμου τὸν χορό.

Αὐτοὶ φέσταις μᾶς σκαρώνουν
καὶ μᾶς δάζουνε σὲ φούρια,

καὶ στὴ μέση ξεφυτρώνουν
κάθε τόσο σὰν ἀγγούρια.

Αὐτοὶ σήμερα κουρδίζουν
τοὺς φεσάδες πολυτρόπως,
αὐτοὶ πᾶν καὶ βομβαρδίζουν
ὅταν θέλουν κι' ὅπως ὅπως.

Αὐτοὶ τώρα στὴ φεσοῦ
πλάκες στέλλουνε χρυσοῦ
γιὰ νὰ κόψουμε χρυσάφι,
καὶ δὲν κάνουνε νισάφι.

Αὐτοὶ στέλλουν τὸν παρᾶ,
ποῦ μ' αὐτὸν θὰ τρώμε χρόνια,
στέλλουνε καὶ τρομερὰ
τῶν σαρανταδῶ κανόνια.

Τοῦτοι γιὰ τοὺς Τούρκους στρώνουν,
τοῦτοι τρέχουν κι' ὀχυρόνουν
Εὐξείνο καὶ Βόσπορο.

Κι' ἐμεῖς δίχως ἐννοίας πόνο
τρώμε πασσατέμπο μόνο
καὶ κολοκυθόσπορο.

Μὲ τὸν κύριον Ἐμβερ τᾶχουν μόνον συμφωνήσει,
καὶ χωρὶς νὰ μᾶς ῥωτοῦν
καὶ μιὰ γνώμη νὰ ζητοῦν
κάνουν ὅ,τι τοὺς καπνίσῃ.

Γιὰ βομβαρδισμοὺς τοῦ Στόλου
ἐμεῖς δὲν σᾶς φταίμε διόλου.
Γερμανοὶ μᾶς σπρώχνουν τώρα
καὶ διάφοροι σπιοῦνοι
νὰ σᾶς δώσωμε σπαλιόρα,
νὰ σᾶς μπουμέ στὸ ρουθεῦνι.

Καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ
νὰ πῆς στὴν Ἐγγλιτέρα
πῶς καθεμιά μας ἀπειλὴ
καὶ καθεμιά φοβέρα
δὲν εἶναι διόλου Τουρκική,
μὰ φανερὰ Γερμανική.

Πολλὰ γι' αὐτοὺς σκαρώσαμε,
ἐμεῖς γι' αὐτοὺς ἰδρώσαμε,
ἐμεῖς γι' αὐτοὺς μουσκεψάμε.

Μαζί μας ἐξεμάνησαν,
αὐτοὶ μᾶς ἔξεγερμάνισαν,
κι' ἐμεῖς τοὺς ἐτουρκέψαμε.

(Εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας ὁ Βεζύρης ὁ Γεγές
τέτοια κι' ἄλλα μίλησε,
κι' ὁ σὲρ Μάλλετ τοῦπε γὰς
καὶ τὸν ἔλκυοφιλήσε.)

**Ἐστὴν Σταμποῦλ σκηνὴ μεγάλη,
φεύγουν Ρῶσοι κι' Ἀγγλογάλλοι..**

(Σ' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός
κανεῖς δὲν μένει ξένος,
κι' ἕνας Κισλάραγας τρανὸς
φθάνει κατεσπυσμένως.)

Κισλ— Πρεσβεῦται καὶ Μεγιστάνες,
Ὁδαλίσκαις καὶ Σουλτάναις,
ποῦχουν χεῖλη σὰν κεράσια,
πιπιλίζουν ἀκιντέδες,
κι' ἐρωτοῦν ἀπὸ καφάσια,
κι' ἐρωτοῦν ἀπὸ μπερντέδες
μήπως ξέρουν ἢ Πρεσβεῖαις περὶ τῆς Ἀρμάδας κατὶ,
ἐπειδὴ γι' αὐτὴν δὲν ξέρουν τίποτα μέσ' στὸ Παλάτι.

Ἄνω κάτω τὸ Χαρέμι
κι' ὅλο τὸ κορμί μου τρέμει.
Καὶ μιὰ πρώτης Ὁδαλίσκη
ἀπὸ τὸν ὄντα τῆς μέσα
ἐρωτᾷ γιὰ τὴν Ὁδέσσα
καὶ γιὰ τὴν Νοβορωσίσκη.

Καὶ καμπόσα Χανουμάκια
ἔπεταξαν τὰ πασουλμάκια.
Θέλουνε κι' αὐτὰ νὰ μάθουν καὶ νὰ πληροφορηθοῦν,
κι' ἔχουνε πολλὰ σεκλέτια,
καὶ τῆς πίκραις προσπαθοῦν
νὰ γλυκάνουν με σερμπέτια.

Τὴν Τουρκιὰ μὴν τὴν ῥωτᾶτε
κι' ἐξηγήσεις μὴ ζητᾶτε,
τὰ μισαλά τῆς καὶ μιὰ λύρα.

Μὲ Βεζύρη, με Ντιθάνι,
τὴν ἀνήξερη μᾶς κάνει
καὶ τὴν μισοκακομοίρα.

Ἐσεῖς οἱ μουσαφίρηδες καὶ τῆς Φραγκιάς οἱ ξένοι
βεβαίως θὰ γνωρίζετε τί στὴν Σταμποῦλ συμβαίνει.

Ῥωτῶ κι' ἐγώ, ῥωτᾶς καὶ σύ,
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ὁ φαγᾶς,
ῥωτᾷ καὶ κάποιος στὸ Τσαρσί
Λεπλεπιτζῆς Χδρ Χδρ Ἀγᾶς.

(Τοιαῦτα τοῦ Κισλάραγα περιφραδῶς εἰπόντος
ἀκούει ἕνας ἑξαφνικὸς στὰ Δαρδανέλια βρόντος,
καὶ τότε στῆς Ἐλευθερίας τὴν ἀγαστὴν πατρίδα
Κισλαραγάδες τρέμουνε καὶ βγάζουν ἀγουρίδα.

(Τότε δὴ τότε ντράβαλα καὶ τρόμου πανηγύρι,
τότε κι' οἱ Ταλαάτηδες τραβοῦνε τὰ μαλλιά των,
καὶ δίχως χαιρετίσματα νὰ ποῦνε στὸν Βεζύρη
φεύγουν οἱ Πρέσβεις τῆς Ἀντάντ καὶ πᾶνε στὴ δουλειά
των.)

**Φεύγουν οἱ Πρέσβεις οἱ τρανοὶ
καὶ τέτοια λέει μὲ φωνή.**

Γιαγνὶς ὅλντοῦ, μὴ φύγετε, μὴ δείξετε βλακεία,
ἢ ἑξαφνικὴ φευγάλα σας διόλου δὲν μᾶς ἀρέσει,
ἐμεῖς καμμιά δὲν ἔχομε με τὴν Ἀντάντ κακία,
οἱ Γερμανοὶ τὴν πολεμοῦν με τὸ δικό μας φέσι.

Σὰν Πρέσβεις δείξετε μισαλό,
μὴ φύγετε, παρακαλῶ,
μὴν πάρете ποδάρι.

Ἐδῶ πολὺ σᾶς ἐκτιμοῦν,
οἱ Γερμανοὶ σᾶς πολεμοῦν
με τὸ μισὸ φεγγάρι.

Μὰ μόνοι σεῖς ἐφτάξατε, δὲν φταῖμ' ἐμεῖς καθόλου,
κανένας δὲν ἐσκέφθηκε δουλειᾶς νὰ σᾶς σκαρώσῃ...
ἐμεῖς ποῦ λέτε ἴκαναμε γυμνάσια τοῦ Στόλου,
ὅποτε μ' αἰφνιδιασμὸ μᾶς ῥίχτηκαν οἱ Ρῶσοι.

Τότε λοιπὸν τοὺς Γερμανοὺς τοὺς ἐπιάσε μπουρνί,
καὶ δίχως τίποτα νὰ ποῦν στῆς Πόλης τὸ Ντιθάνι
ἐπῆσαν κι' ἐβομβάρδισαν τρεῖς πόλεις ἐν εἰρήνῃ
καὶ τὴν Ἀντάντ τὴν ἐσφίξαν πόλεμους νὰ μᾶς κἀνῃ.

Ἐμεῖς μαζί σας θέλωμε νὰ μᾶστε μέλι γάλα,
δὲν τῆς ἀρέσει τῆς Τουρκιάς τῶν φίλων ἡ φευγάλα,
κι' ἂν τώρα μᾶς παίζουνε νύχτα καὶ μερ' ἀφῆνι,
οἱ Γερμανοὶ τὸν πόλεμο σᾶς τὸν κηρύττουν μόνοι.

Ἡ Γερμανία δυνατό μᾶς κᾶθισε παλῶνι,
ὁ Γερμανὸς σᾶς πολεμεῖ

καὶ σκούζει μέσ' ἀπὸ Τζαμί
σὺν Χόντζας μὲ καβούκι.

Τῆς Τουρκίας τὸ Καλιφάτο
ὁ καθεὶς ἄς συχωρέσῃ...
ὅποιον βλέπετε φεσάτο
εἶναι Γερμανὸς μὲ φέσι.

Αὐτὸς κάθε Τουρκαλᾶ
δύσπιστο τὸν παλουκώνει,
αὐτὸς σήμερ' ψηλὰ
τὸ Σαντζᾶκ Σερίφ σηκώνει.

Θέλει σήμερ μ' αὐτὸ μὲς' στὸ μάτι σας νὰ μῆνῃ,
καὶ σὺν πούρος Μουσουλμάνος
κάθε Γερμανὸς Οὐλάνος
τρῶει τὸ ταοὺ κιοζοῦ, τρῶει τὸ μουχαλεμπί.

Ἐλάτε μας γιαλὸ γιαλὸ,
μὴ φύγετε, παρακαλῶ,
σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.

Μὲς' στὴν Σταμπούλ καθίσετε
καὶ νὰ μᾶς συμπαθήσετε,
γιαγνίς ὄλντοῦ καὶ πάλι.

Νότα τῆς Ἀντάντ' στὴν Πύλη κρ' ἄλλοτε τῆς εἶχε στείλει.

Τὰ δύο τὰ Γερμανικὰ πρέπει νὰ παροπλίσῃς
καὶ τοὺς παντοίους Γερμανοὺς ἀμέσως ν' ἀπολύσῃς.
Ἄν ὑπακούσῃς σ' ὅλ' αὐτὰ καὶ σκύψῃς τὸ κεφάλι
θὰ ξεχασθοῦν βομβαρδισμοὶ κι' αὐθάδεια μεγάλη,
καὶ θὰ διατηρήσωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα
τὸ γόητρόν σου, τὴν τιμὴν, καὶ τὴν ἀκεραιότητα,
καὶ πάντοτε κυρίαρχοι εἰς τὴν Σταμπούλ θὰ μένῃς
καὶ' στὴν καμποῦρα τῶν μικρῶν συχνὰ θὰ ξεθυμαίνῃς.

Τῆς Τουρκίας ἀπαντήσεις 'στῆς Ἀντάντ τὰς ἀπαιτήσεις.

Μὴ λέτε λόγια κουτουροῦ,
σὰς εἴπαμε καὶ πρὸ καιροῦ
πῶς μὴτε τὰ Γερμανικὰ δὲν θὰ τὰ παροπλίσωμε,
μὰ μὴτε καὶ τοὺς Γερμανοὺς ποτὲ δὲν θ' ἀπολύσωμε.

Ἔερετε πῶς τὰ δεσμά των ἢ Τουρκία δὲν ὑποφέρει,
ἀλλὰ σεῖς μᾶς κοπανᾶτε τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι.
Κι' ἂν τοὺς ποὺ μ' ἐμεῖς νὰ φύγουν, πλὴν αὐτοὶ δὲν τὸ κου-
δὲν ἰδρύνουν ἀπὸ λόγια τὰ μεγάλα των ταυτιά, [νοῦν,
τοὺς Στρατοὺς καὶ τῆς Ἀρμάδες μόνοι των τοὺς κυβερ-
κι' ὁλοένα φθάνουν κι' ἄλλοι καὶ μᾶς βάζουνε φωτιά. [νοῦν

Τρῶνε Τούρκικα σεκέρια τῆς Σταμπούλ τὰ καλντερίμ,
μὲ τὸ Τούρκικο φεσάκι τοὺς ἐκόλλησε μανία,

κι' ἂν θυμώσατε μαζί μας, ἀφεντάδες, ἀφερίμ...
τοὺς δικούς μας τοὺς πολέμους τοὺς κηρύτ' ἢ Γερμανία.

Τηλεγραφημάτων στήλη, κρ' ὅπορος ἔχει νὰ μᾶς στείλῃ.

Ἐκ τῆς Σταμπούλ.—Βομβαρδισμὸς κατὰ τὰ Δαρδανέλια
καὶ μερικαῖς Χανούμισσας λιγόνονται' στὰ γέλοια.
Σὲ καφενέδες ξένοιαστοὶ παίζουν καμπόσοι τάβλι
καὶ' στὴν Ἀγγλία κατ' αὐτὰς ἀνέθηκαν οἱ ναῦλοι.

Ἐκ τῆς Σταμπούλ.—Βομβαρδισμὸς, βαρὺ πολέμου
μέλος,
κι' ὅλοι φωνάζουν τῆς Τουρκίας πῶς ἔφθασε τὸ τέλος.
Τάχα θὰ τὴν χαλάσουνε καὶ τὴν φεσοῦ τὴν τζόγια;
τάχα θὰ φάμε γρήγορα τὰ κόλλυθα κι' ἐκεῖνης,
ἢ θὰ τὸν ξαναφήσουνε τὸν Τουρκαλᾶ τὸν μπόγια
ἐγγύησιν πολιτισμοῦ καὶ διαρκοὺς εἰρήνης;

Γδοῦπος τὴν Σταμπούλ δονεῖ
καὶ φωνάζει μιὰ φωνή:
νὰ χαλδάδες σαποῦνι
καὶ σαποῦνι καὶ σχοινί.

Ἐξ Αἰγύπτου.—Δυστυχία καὶ' στὴν Αἴγυπτο μεγάλη,
δὲν θ' ἀκούσῃς τίποτ' ἄλλο παρὰ κρίσεις, παρὰ πείναις,
ἐδῶ πέρα λένε τώρα πῶς θάλθοῦν καὶ Πορτογάλοι
νὰ τρομάξουν Ἀραπάδες, νὰ τρομάξουν Ἀραπίνας.

Μὰ πιστεύω πῶς θὰ λείψουν νέων Ἀραμπήδων φόβοι,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ἀραπία
τόσος πλοῦτος θάναί πιά,
ποῦ κι' Ἐγγλέζος Λόρδος νᾶσαι' λίγη λόρδα θὰ σὲ κόδη.

Τούρκων εἰσβολὴ προσμένουν πῶς θὰ γίνη κι' ἐδῶ πέρα,
μὰ Φελάχοι καὶ Φελάχαις τραγουδοῦν' στὴν Ἐγγλιτέρα:
για χαμπίμιπ λέλι λέλι
κι' ἢ καρντιά μου σένα τέλει.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἐδῶ Βουλὴ καὶ νέα δράσις τόση
κι' ἀκούω πῶς κι' ὁ Δεμερτζῆς παραίτησι θὰ δώσῃ.
Καὶ τὸ κλεινὸν πτολίεθρον βροντᾷ τὸ συνταράττει,
ὁ δὲ Τσαλὴπ τὸν Πρόεδρον ἐξήτησ' ἐσπευσμένως,
καὶ λένε πῶς ὁμίλησε' στὸν Βενιζέλο κατὰ
κι' ὁ Πρόεδρος ἐγύρισε' στοὺς φίλους θυμωμένος.

Καὶ σὺν τὸν ῥώτησαν γιασί,
ἐκεῖνος εἶπε σιγαλά:
πινακωτὴ πινακωτὴ
ἐλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μου ταῦτι,
ποῦ πάντ' ἀκούει πρὸ καλά.